

ΓΙΟΥΝΤΟΡΑ ΓΟΥΕΛΤΥ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΧΤΥ
ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΠΙΛΟΓΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ -
ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ
ΑΘΗΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Eudora Welty, *The Collected Stories*

- © Copyright 1980, 1966, 1955 by Eudora Welty
Copyright 1954, 1952, 1951, 1949, 1948, 1947, 1943, 1942, 1941, 1939, 1938, 1937, 1936 by Eudora Welty
Copyright renewed 1994, 1991, 1980, 1979, 1977, 1976, 1975, 1971, 1970, 1969, 1967, 1966, 1965 by Eudora Welty
© Copyright για την ελληνική γλώσσα Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε.,
Αθήνα 2015

Έτος 1ης έκδοσης: 2018

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κωλύθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Θεμιστοκλέους 104, 106 81 Αθήνα

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-6310-4

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΣΕ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ
ΧΑΡΤΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑΣ	9
ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ	33

ΕΝΑ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ ΑΠΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ (1941)

Η Λίλι Ντο και οι τρεις κυρίες	41
Μια είδηση	57
Πετρωμένος άντρας	67
Γιατί μένω στο ΕΛΤΑ	87
Ένα παραπέτασμα από πράσινο	105
Ο θάνατος ενός πλασιέ	115

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΧΤΥ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ (1943)

Το μεγάλο δίχτυ	137
Ασφόδελος	171

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΗΛΑ (1949)

Χρυσή βροχή	191
Το ρεσιτάλ του Ιουνίου	211

Ο κυρ-Κούνελος	309
Μουσική από την Ισπανία	327

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΙΝΙΣΦΕΛΕΝ (1955)

Δεν είναι εδώ για σένα, αγάπη μου	389
Η νύφη του Ίνισφελεν	419

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚΤΟΣ ΣΥΛΛΟΓΩΝ (1963)

Από πού έρχεται η φωνή;	459
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ	469

Η Λίλι Ντο και οι τρεις κυρίες

Η ΚΥΡΙΑ Γουότς και η κυρία Κάρσον έτυχε να βρίσκονται κι οι δυο στο ταχυδρομείο του Βίκτορι, σαν έφτασε το γράμμα από το Ίδρυμα Έλισβιλ για τους Διανοητικά Καθυστερημένους. Κρατώντας ακόμη ένα πάκο γράμματα στο χέρι, η Έμι Σλόκουμ βγήκε τρεχάτη από το γκισέ της και το έδωσε κατευθείαν στην κυρία Γουότς, μετά κάθισαν κι οι τρεις παρέα και το διάβασαν. Η κυρία Γουότς το κρατούσε τεντωμένο στα ροδαλά χεράκια της και η κυρία Κάρσον παρακολουθούσε αργά, αράδα την αράδα, με το δάχτυλο όπου φορούσε τη δαχτυλήθρα. Όλοι οι υπόλοιποι μέσα στο ταχυδρομείο αναρωπιούνταν σαν τι να 'γινε.

«Τι θα πει άραγε η Λίλι», ρώτησε η κυρία Κάρσον λάμποντας ολόκληρη, «άμα της ανακοινώσουμε ότι θα την στείλουμε στο Έλισβιλ;»

«Θα κατουρηθεί απ' τη χαρά της», είπε η κυρία Γουότς, και με φωνή διαπεραστική εξήγησε σε μια κουφή κυρία δίπλα της, «Τη Λίλι Ντο την δέχτηκαν στο Έλισβιλ!»

«Μη διανοηθείτε να πάτε να της το πείτε χωρίς να 'μαι κι εγώ μπροστά!» φώναξε η Έμι Σλόκουμ κι έπιασε να μοιράζει τα υπόλοιπα γράμματα.

«Θα την φροντίζουν, άραγε, όπως πρέπει εκεί;» Η κυρία Κάρσον έπιασε ψιλή κουβέντα με μια ομάδα κυριών της Εκκλησίας των Βαπτιστών, που περίμεναν κι αυτές στο ταχυδρομείο. Ο σύζυγός της ήταν ο παπάς των Βαπτιστών.

«Ανέκαθεν άκουγα ότι είναι πολύ όμορφα εκεί, αλλά και ό-
τι είναι ο ένας πάνω στον άλλον», είπε η μία.

«Η Λίλι αφήνει τους άλλους να την πατάνε κάτω, πολύ, λέω»,
είπε η άλλη.

«Χτες βράδυ στο πανηγύρι», άρχισε να λέει η τρίτη και στη
στιγμή έφερε την παλάμη στα χείλη.

«Μην ανησυχείς, το ξέρω πως γίνονται τέτοια πράγματα στον
κόσμο», είπε η κυρία Κάρσον χαμηλώνοντας τα μάτια και παί-
ζοντας με τη μεζούρα που κρεμόταν στο στήθος της.

«Αχ, κυρία Κάρσον. Τέλος πάντων, χτες το βράδυ στο πα-
νηγύρι, τι να πω, αυτός ο χριστιανός ήτανε στο τσακ να βάλει
τη Λίλι να πληρώσει εισιτήριο, για να την αφήσει να μπει.

«Εισιτήριο!»

«Ωσπου μπήκε στη μέση ο σύζυγος και του εξήγησε ότι δεν
της κόβει, μπήκαν στη μέση κι άλλοι κι είπαν το ίδιο».

Οι κυρίες, σύσσωμες, εκδήλωσαν την απαρέσκειά τους πλα-
ταγίζοντας τη γλώσσα τους.

«Αχ, τι ωραία εκδήλωση που ήτανε», είπε η κυρία που είχε
πάει. «Και η Λίλι τι καλά που συμπεριφέρθηκε. Κυρία με τα ό-
λα της – καθόταν ήσυχη στη θέση της και κοίταζε καλά καλά».

«Α, άμα θέλει, είναι κυρία με τα όλα της – φτάνει να το θέ-
λει», είπε η κυρία Κάρσον και κούνησε το κεφάλι σηκώνοντας
τα μάτια στον ουρανό. «Να τι σε κάνει κομμάτια».

«Όπως σας τα είπα, κοίταζε καλά καλά – πώς το λένε αυτό
το πράμα που χαλάει τον κόσμο; – το ξυλόφωνο», είπε η κυρία.
«Δεν έστριψε το κεφάλι της ούτε δεξιά ούτε αριστερά, όση ώ-
ρα βάστηξε η εκδήλωση. Την είχα ακριβώς μπροστά μου».

«Το ζήτημα είναι, μετά την εκδήλωση τι έκανε;» ρώτησε,
πρακτική όπως πάντα, η κυρία Γουότς. «Η Λίλι, βλέπετε, ξε-
πετάχτηκε, είναι πολύ γυναίκα για την ηλικία της».

«Αμάν, Έτα», διαμαρτυρήθηκε η κυρία Κάρσον αγριοκοι-
τάζοντάς την.

«Να γιατί την στέλνουμε στο Έλισβιλ», απόσωσε την κουβέντα της η κυρία Γουότς.

«Εγώ είμ' έτοιμη, κυρίες μου», βγήκε φουριόζα η Έμι Σλόκουμ, που είχε παστώσει τη μούρη της με άσπρη πούδρα. «Η αλληλογραφία είναι στη θέση της. Τώρα πόσο στη θέση της είναι, θα σας γελάσω».

«Τέλος πάντων, τι να πω, σε καλό να της βγει», είπαν κάποιες άλλες κυρίες. Δεν σκοτώθηκαν να πάρουν την αλληλογραφία τους από το κουτί της η καθεμία· ένιωθαν κομμάτι παραγκωνισμένες.

Οι τρεις γυναίκες στέκονταν μπροστά στο νεπόζιτο με το νερό.

«Άντε, τρέχα τώρα, βρες τη Λίλι», είπε η Έμι Σλόκουμ.

«Πού να 'ναι αυτό το ευλογημένο;» Το γράμμα το κρατούσε η κυρία Γουότς.

«Δεν την βλέπω στον δρόμο ούτε δώθε ούτε κείθε», δήλωσε η κυρία Κάρσον καθώς προχωρούσαν.

Ο Εντ Νιούτον κρεμούσε τετράδια στο σύρμα, από τη μια άκρη του μαγαζιού μέχρι την άλλη.

«Αν γυρεύετε τη Λίλι, εδώ ήταν πριν λίγο, μου 'πε πως 'τοιμάζεται να στεφανωθεί», τους είπε.

«Εντ Νιούτον!» αναφώνησαν εν χορώ οι κυρίες, σφίγγοντας η μια το χέρι της άλλης. Η κυρία Γουότς άρχισε να κάνει αέρα με το γράμμα του Έλισβιλ. Ντυμένη με τα μαύρα της χηρείας, με το παραμικρό ιδρώνα.

«Ούτε λόγος να γίνεται. Θα πάει στο Έλισβιλ, Εντ», του είπε η κυρία Κάρσον. «Η κυρία Γουότς κι εγώ και η Έμι Σλόκουμ θα της κάνουμε τα ναύλα από την τσέπη μας. Άλλωστε τ' αγόρια του Βίκτορι έχουν δώσει τον λόγο της τιμής τους. Δεν πρόκειται να παντρευτεί η Λίλι, απλά εκείνης της έχει καθίσει».

«Ό,τι πείτε εσείς, κυρίες μου», είπε ο Εντ Νιούτον, κι άρχισε να κοπανιέται μ' ένα τετράδιο.

Μόλις έφτασαν στη γέφυρα πάνω από τις γραμμές του τρένου, είδαν την Εστέλ Μέμπερς να κάθεται στην κουπαστή και να πίνει με το πάσο της μια πορτοκαλάδα.

«Μπας κι είδες τη Λίλι;» την ρώτησαν.

«Κανονικά θα έπρεπε να 'μαι εδώ και να την έχω στον νου μου», απάντησε το κοριτσόπουλο, σαν να μην είχε φτάσει ακόμη στον προορισμό του. «Αλλά η Τζούελ – η Τζουέλ λέει ότι η Λίλι πέρασε πριν λίγο από το μαγαζί της, διάλεξε ένα καπέλο των δύο κι ενενήντα οκτώ και εξαφανίστηκε. Η Τζούελ θέλει να το ανταλλάξει μ' ένα άλλο».

«Αχ, Εστέλ, η Λίλι λέει ότι θα στεφανωθεί», κραύγασε η Έμι Σλόκουμ.

«Μη μου πεις!» έκανε η Εστέλ· ανάθεμα κι αν καταλάβαινε ποτέ της τίποτα.

Πάνω στην ώρα εμφανίστηκε και η Λόραλι Άντκινς καβάλα στην κουρσάρα της, κορνάροντας με μανία, ήθελε να μάθει τι λέγανε.

Η Έμι σήκωσε τα χέρια ψηλά και όρμησε στον δρόμο. «Λόραλι, Λόραλι, πρέπει να μας πετάξεις μέχρι της Λίλι Ντο. Ετοιμάζεται, λέει, για γάμο!»

«Έλα, Θεέ μου! Μπείτε μέσα!»

«Ε, ήρθε η ώρα να πάρεις κι εσύ μian ιδέα», είπε η κυρία Γουότς, αγκομαχώντας καθώς της έδιναν ένα χέρι να καθίσει πίσω. «Πρέπει πάση θυσία να πείσουμε τη Λίλι ότι θα περάσει καλύτερα στο Έλισβιλ».

«Για φαντάσου!»

Πάνω που έπαιρναν τη στροφή, η κυρία Κάρσον άρχισε να διηγείται με φωνή θλιμμένη, τόσο θλιμμένη όσο και οι μουλωχτοί ήχοι στο κοτέτσι το σούρουπο. «Τη θάψαμε την κακομοίρα τη μάνα της Λίλι, δεν είχε στον ήλιο μοίρα η έρμη. Όσο για τη Λίλι, εμείς την ταΐζαμε, φροντίζαμε να 'ναι το σπίτι της ζεστό, κι ό,τι ρούχο φόρεσε πάνω της, εμείς της το δώσαμε. Τη στέλναμε και στο κατηχητικό, να μάθει του Κυρίου τις διδα-

χές, τη βαφτίσαμε κιόλας, ανήκει στους Βαπτιστές η Λίλι. Κι όταν ο γερο-πατέρας της άρχισε να την δέρνει και πήγε να της κόψει το κεφάλι με το χασαπομάχαιρο, τι να λέω τώρα, πήγαμε και του την πήραμε και της εξασφαλίσαμε στέγη».

Το αμπογιάτιστο ξύλινο σπίτι με τ' αμέτρητα ανεμοδοούρια ήταν σε κάποιες πλευρές τρία πατώματα ψηλό κι είχε μπροστά παράθυρα με βιτρό σε κίτρινη και βιολετί απόχρωση, και μελένια ένα γύρο στα τζάμια της βεράντας. Έγερνε πολύ στη μια πλευρά, προς τη σιδηροδρομική γραμμή, και τα μπροστινά σκαλιά λείπανε. Το αυτοκίνητο, ξέχειλο από κυρίες, πάρακαρε κάτω από τον κέδρο.

«Τώρα πια η Λίλι κοντεύει να γίνει γυναίκα», συνέχιζε η κυρία Κάρσον. «Ή, μάλλον, για να κυριολεκτώ, είναι γυναίκα», κατέληξε, βγαίνοντας από το αυτοκίνητο.

«Και συζητάει να παντρευτεί», πρόσθεσε μετά βδελυγμίας η κυρία Γουότς. «Ευχαριστούμε, Λόραλι, τράβα τώρα σπίτι σου».

Ανέβηκαν στη βεράντα καβαλώντας τα κατασκονισμένα τζιινιά, βρήκαν την πόρτα ανοιχτή και μπήκαν χωρίς να χτυπήσουν.

«Τελικά έχει μια περίεργη μυρωδιά αυτό το σπίτι. Το λέω και το ξαναλέω κάθε φορά που έρχομαι», είπε η Έμι Σλόκουμ.

Η Λίλι ήταν εκεί, στον σκοτεινό διάδρομο, γονατισμένη δίπλα σ' ένα μικρό, ανοιχτό μπαούλο.

Με το που τις είδε, έβαλε ένα τζινί στο στόμα κι έμεινε ακίνητη.

«Γεια σου, Λίλι», της είπε η κυρία Κάρσον σαν να την μάλωνε.

«Γεια», έκανε η Λίλι. Κι αμέσως τράβηξε μια ρουφηξιά στο κοτσάνι του τζιινιού βγάζοντας έναν ήχο ολόιδιο με της καρακάξας. Καθόταν με όλη της την άνεση, φορώντας μόνον ένα μισοφόρι αντί για φουστάνι, κάτι για το οποίο η κυρία Κάρσον την τιμωρούσε συνέχεια. Τα ξανθά, αχρρένια σχεδόν, μαλλιά

της ξεχύνονταν λεύτερα κάτω από ένα καινούργιο καπέλο. Την κυματιστή ουλή στον λαμμό της την πρόσεχες μόνον αν ήξερες ότι ήταν εκεί.

Η κυρία Κάρσον και η κυρία Γουότς, ως πιο παχιές, κάθισαν στη διθέσια κουνιστή πολυθρόνα. Η Έμι Σλόκουμ κάθισε σε μια συρμάτινη καρέκλα, δώρο από το φαρμακείο αφότου κάηκε.

«Πώς τα πας, λοιπόν, Λίλι;» ρώτησε η κυρία Γουότς που έδινε τον ρυθμό στο λίκνισμα.

Η Λίλι χαμογέλασε.

Το μπαούλο ήταν παλιό, φοδραρισμένο με κίτρινο και καφετί χαρτί, που 'χε σχέδιο έναν αστερίσκο σε πιο σκουρόχρωμους κύκλους. Στα μουγγά οι κυρίες έδωσαν η μία στην άλλη να καταλάβει ότι ιδέα δεν είχαν πώς βρέθηκε εδώ αυτό το πράγμα. Ήταν άδειο μ' εξαίρεση δυο μπάρες σαπουνί κι ένα πράσινο πεσίκιρι, που τώρα η Λίλι προσπαθούσε να τακτοποιήσει στον πάτο.

«Για πες μας τι φτιάχνεις, Λίλι», είπε η Έμι Σλόκουμ.

«Μαζεύω τα πράματά μου, ρεζίλι».

«Για πού το 'βαλες;»

«Λέω να στεφανωθώ. Πάω στοίχημα πως και τι δεν θα 'δινες να 'σουνα εσύ στη θέση μου τώρα», είπε η Λίλι. Ξαφνικά όμως την έπιασαν οι ντροπές της και ξανάχωσε το τζινί στο στόμα της.

«Μίλησέ μου, καλή μου», της είπε η κυρία Κάρσον. «Πες στην καλή κυρία Κάρσον γιατί θέλεις να παντρευτείς».

«Όχι», είπε η Λίλι κομπιάζοντας για μια στιγμή.

«Ξέρεις, έχουμε μια πιο καλή ιδέα», είπε η κυρία Κάρσον. «Γιατί δεν πας στο Έλισβιλ;»

«Θα 'ναι υπέροχα», είπε η κυρία Γουότς. «Αμφιβάλλεις;»

«Είναι θαύμα εκεί», είπε κάπως αβέβαια η Έμι Σλόκουμ.

«Η μούρη σου είναι όλο καρούμεπαλα», της είπε η Λίλι.

«Καλή μου Έμι, αν δεν σε πειράζει, μην ανακατεύεσαι»,

της είπε θορυβημένη η κυρία Κάρσον. «Δεν ξέρω τι την πιάνει τη Λίλι όταν προσπαθείς εσύ να της αλλάξεις γνώμη».

Η Λίλι κοίταζε την Έμι Σλόκουμ σκεφτική.

«Για να δούμε τώρα! Δεν θα 'θελες, λοιπόν, να πας στο Έλσβιλ;» την ρώτησε η κυρία Κάρσον.

«Όχι», έκανε η Λίλι.

«Γιατί όχι;» Και οι τρεις κυρίες έσκυψαν προς το μέρος της κάνοντας τις έκπληκτες.

«Γιατί λέω να στεφανωθώ», είπε η Λίλι.

«Καλά, και ποιον θα στεφανωθείς, κορίτσι μου;» την ρώτησε η κυρία Γουότς. Ήταν άσος στο να κολλάει τον άλλον στον τοίχο, να τον κάνει ν' απαρνιέται ό,τι είχε μόλις ξεστομίσει.

Η Λίλι δάγκωσε το χείλι της, ένα χαμόγελο έσκασε στο πρόσωπό της. Έχωσε το χέρι της στο μπουύλο, έπιασε και τις δύο πλάκες το σαπούνι και τις κούνησε παιχνιδιάρικα.

«Έλα, πες μας», την τσίγκλησε η κυρία Γουότς. «Λέγε, ποιον θα παντρευτείς».

«Έναν άντρα χτες το βράδυ».

Η κάθε κυρία έβγαλε κι από μια κραυγούλα. Η πιθανότητα να υπάρχει πράγματι ένας εραστής τους ήρθε κατακούτελα σαν καλοκαιριάτικο χαλάζι. Η κυρία Γουότς σηκώθηκε και πάτησε γερά κάτω.

«Κάποιος από το πανηγύρι θα 'ναι. Κανένας μουζικάντης!» φώναξε.

Η Λίλι την κοίταξε όλο θαυμασμό.

«Έκανε – σου έκανε τίποτα;» Τελικά μόνον η κυρία Γουότς ήταν σε θέση να ελέγχει την κατάσταση.

«Ω, ναι», είπε η Λίλι. Χάιδεψε τα σαπούνια απαλά και προσεκτικά με τα δαχτυλάκια της, μετά τα έχωσε μέσα στο πεσίδρι.

«Τι;» ρώτησε επιτακτικά η Έμι Σλόκουμ, κι ώσπου να βγάλει φωνή είχε σηκωθεί και τρέκλιξε «Τι;» και αντιλάλησε ο διάδρομος.

«Μην την ρωτάς τι», είπε η κυρία Κάρσον ξοπίσω της. «Για

πες μου, Λίλι –απάντησέ μου μ' ένα ναι ή μ' ένα όχι–, είσαι το ίδιο όπως ήσουν;»

«Είχε ένα κόκκινο πανωφόρι», είπε η Λίλι όλο χάρη. «Έπαιρνε κάτι ξυλαράκια κι έκανε πιγκ-πονγκ! – ντιγκ-ντογκ!»

«Αχ, θα λιποθυμήσω», έκανε η Έμι Σλόκουμ, όμως οι άλλες της είπαν, «Ούτε να το σκέφτεσαι!»

«Το ξυλόφωνο!» κραύγασε η κυρία Γουότς. «Αυτός με το ξυλόφωνο! Αχ, τον άνανδρο, παλουκωμένος πρέπει να φύγει από δω!»

«Να φύγει; Μα έχει ήδη φύγει!» φώναξε η Έμι. «Γράμματα δεν ξέρεις; Δεν διάβασες την ανακοίνωση στο καφενείο; Βίκτορι στις εννέα του μηνός, Κόμο στις δέκα. Στο Κόμο βρίσκεται αυτή τη στιγμή. Ακούς, στο Κόμο!»

«Εντάξει! Θα τον φέρουμε πίσω!» ξεφώνισε η κυρία Γουότς. «Δεν θα μου τη γλιτώσει εμένα αυτός!»

«Σώπαινε», έκανε η κυρία Κάρσον. «Δεν βγάζουμε τίποτα μ' αυτή τη λογική. Τελικά, αν το σκεφτείτε μακροπρόθεσμα, καλύτερα που έφυγε και βγήκε μια για πάντα από τη ζωή μας. Τέτοιο κουμάσι. Αυτός είχε βάλει στο μάτι μόνο το κορμί της Λίλι, με τίποτα στον κόσμο δεν επρόκειτο να το κάνει ευτυχισμένο το καημένο το κοριτσάκι, ακόμη κι αν τον βρίσκαμε και τον αναγκάσαμε να την παντρευτεί, όπως είχε την υποχρέωση – με το πιστόλι στον κρόταφο».

«Παρ' όλα αυτά –» άρχισε να λέει η Έμι, γουρλώνοντας τα μάτια.

«Κόφ' το», είπε η κυρία Γουότς. «Νομίζω πως έχετε δίκιο, κυρία Κάρσον».

«Βλέπετε; Αυτό εδώ είναι το μπαούλο με τα προικιά μου», είπε ευγενικά η Λίλι στην παύση που μεσολάβησε. «Ούτε που γυρίσατε να το δείτε. Έχω και σαπούνι, έχω και πεσικίρι. Έχω και το καπέλο μου – το φοράω. Εσείς όλες τι θα μου δώσετε;»

«Λίλι», ξανάπιασε το θέμα εξαρχής η κυρία Γουότς, «εμείς

θα σου δώσουμε του κόσμου τα καλούδια, αρκεί να μην παντρευτείς και να πας στο Έλισβιλ».

«Σαν τι θα μου δώσετε;» τις ρώτησε η Λίλι.

«Εγώ θα σου δώσω ένα ζευγάρι μαξιλαροθήκες με αζούρ», είπε η κυρία Κάρσον.

«Κι εγώ ένα μεγάλο κέικ με γλάσο καραμέλας», είπε η κυρία Γουότς.

«Εγώ ένα σουβενίρ από το Τζάκσον – μια τράπεζα μινιατούρα», είπε η Έμι Σλόκουμ. «Λοιπόν, θα πας;»

«Όχι», είπε η Λίλι.

«Θα σου δώσω μια όμορφη, μικρή Βίβλο, με τ' όνομά σου γραμμένο με αληθινά χρυσά γράμματα», είπε η κυρία Κάρσον.

«Κι αν σου δώσω ένα ροζ κρεπ-ντε-σιν στηθόδεσμο με μπρετέλες που τις ρυθμίζεις όπως θέλεις;» την ρώτησε βλοσυρά η κυρία Γουότς.

«Τι της λες, Έτα;»

«Όπως και να το κάνουμε, της χρειάζεται», είπε η κυρία Γουότς. «Τι θα πουν στο Έλισβιλ, αν γυρίζει δεξιά κι αριστερά με το μισοφόρι σαν να 'ναι καμιά Φίτζι;»

«Μακάρι να πήγαινα κι εγώ στο Έλισβιλ», είπε η Έμι Σλόκουμ για να την δελεάσει.

«Τι θα κάνω εγώ εκεί;» ρώτησε η Λίλι σιγανά.

«Α, ένα σωρό πράγματα. Θα πλέκεις καλάθια, φαντάζομαι...» Η κυρία Κάρσον κοίταξε αόριστα τις άλλες.

«Α, βέβαια, θα μπορείς να φτιάξεις ό,τι καλάθι θέλεις», είπε η κυρία Γουότς και η δική της η φωνή έμεινε μετέωρη.

«Όχι, καλύτερα να στεφανωθώ», είπε η Λίλι.

«Αυτό είναι σκέτη ξεροκεφαλιά, Λίλι Ντο!» αναφώνησε η κυρία Γουότς. «Κόντευες να δεχτείς να πας και μετά το πήρες πίσω!»

«Να ξέρεις, Λίλι, ρωτήσαμε όλες τον Θεό», δήλωσε εντέλει η κυρία Κάρσον, «και απ' όσα καταλάβαμε, ο Θεός μας είπε

–και ο κύριος Κάρσον επίσης– ότι το μέρος όπου θα πρέπει να βρισकेσαι για να είσαι ευτυχισμένη είναι το Έλισβιλ».

Η Λίλι άκουγε ευλαβικά, αλλά το πείσμα πείσμα.

«Αυτό που έχουμε να κάνουμε είναι να την πάμε τώρα αμέσως εκεί!» στρίγκλισε στα καλά καθούμενα η Έμι Σλόκουμ. «Για σκεφθείτε –! Δεν γίνεται να μείνει εδώ!»

«Α, όχι, όχι, όχι», έσπευσε να πει η κυρία Κάρσον. «Ούτε να το σκέφτεστε».

Κάθονταν κι οι τρεις μες στη μαύρη απελπισία.

«Μπορώ να πάρω μαζί μου το μπαούλο με τα προικιά μου – άμα πάω στο Έλισβιλ;» τις ρώτησε η Λίλι ντροπαλά, κοιτάζοντάς τες με την άκρη του ματιού της.

«Μα βέβαια», απάντησε σαν χαμένη η κυρία Κάρσον.

Για μια ακόμη φορά σηκώθηκαν όρθιες, χωρίς να λένε κουβέντα.

«Αχ, αφού μπορώ να πάρω το μπαούλο με τα προικιά μου!»

«Τόση ώρα το ζήτημα ήταν το μπαούλο με τα προικιά της», ψιθύρισε η Έμι.

Η κυρία Γουότς χτύπησε παλαμάκια. «Εντάξει, λοιπόν, τα κανονίσαμε!»

«Ευλογημένο το όνομα του Κυρίου», μουρμούρισε η κυρία Κάρσον.

Η Λίλι τις κοίταξε με μάτια που άστραφταν. Τέντωσε μπροστά το κεφάλι της και είπε θαρρετά, μιμούμενη όλο καμάρι κάποιον – κάποιον εντελώς άγνωστο.

«Ο.Κ. – Κούκλα!»

Οι κυρίες ήδη κατευθύνονταν προς την πόρτα κουνώντας τα κεφάλια και χαμογελώντας μεταξύ τους.

Η κυρία Κάρσον έμεινε στήλη άλατος. «Εγώ λέω καλύτερα να μείνω», έκανε. «Πού – πού στην ευχή την έμαθε αυτή τη φοβερή έκφραση;»

«Να τα μαζέψει αμέσως», είπε η κυρία Γουότς. «Η Λίλι Ντο φεύγει για το Έλισβιλ με το πρώτο πρωινό τρένο».